

A Nemzet Szépe a munkájába szerelmes

HERCZEG SZONJA

2017. július 6., csütörtök 09:46, frissítve: csütörtök 11:25

Fotó: Végh László / Magyar Nemzet

A zentai Kis Gabriella nyerte azt a szépségkirálynő-választást, ahol a természetességet díjazták. A huszonegy éves nő nem a médiában vagy a szépségiparban szeretne dolgozni. Marad a szegedi klinika betegápolója.

Bevallom, kissé kialvatlanul és gyűrötten ültünk be Budapesten az autóba, hogy ellátogassunk Szegedre a nemzet nemrég megválasztott szépéhez. Mire odaértünk a napfény városába, már a víz is ömlött rólunk a harminchárom fokos hőségben, így vártuk, hogy Kis Gabriella szépsége ellensúlyozza egy kicsit az összképet.

A huszonegy éves, fiatal nő élőben is legalább olyan természetes és bájos, mint a róla készült képeken. Barna hajával, óriási, barna szemével és törékeny alakjával kitűnik a Szegedi Sebészeti Klinika ambulanciáján. Betegek és leendő orvosok körében várjuk a kifejezetten szép, tágas és fényes épületben. A modern kórház falait frissen festették, mosdója tiszta, a vakolat mindenhol ép.

Gabriella élénk rózsaszín ápolói ruhában és fehér klumpában érkezik. – Külön rendeltünk magunknak, nem szeretjük ugyanis a steril fehéret. Szerintem a betegekre is jó hatással van, ha vidám színekkel találkoznak – mondja, és áttessékel minket egy kevésbé forgalmas helyre, hogy fél órát beszélgethessünk. Ennyire futja az idejéből, a Nemzet Szépe ugyanis tizenkét órás műszakját tölti a sebészeti osztály segédápolójaként.

r kislányként is szépségkirálynőnek öltözött

ó: Végh László / Magyar Nemzet

– Ugye hogy nincs nála szebb és kedvesebb lány? – szól utánunk József, a kórház egyik beteghordója. És nem ő az egyetlen. Látszik, hogy a fiatal nőt sokan kedvelik a munkahelyén.

Gabriella nagy álma vált valóra, amikor Szegedre költözhetett szülővárosából, a vajdasági Zentáról. Azt mondja, bár nagyon köz van egymáshoz a két település, mégis olyan volt, mintha egy másik világba csöppent volna. Otthonában fájlalta, hogy nem tud már magyarul ügyeket intézni, és aggódva figyelte a szerbek és magyarok közötti ellentéteket is. – Hiába tartozott a Vajdaság Magyarországhoz, a szerbek nem veszik figyelembe, kiutálnak minket. Alig van már magyar tagozatos iskola. Nekem még szerencsém volt, hogy ilyenbe járhattam – meséli.

A negatívumok ellenére nagyon szerette Zentát, és boldogan emlékszik vissza gyermekkorára. – Kislányként a testvéremmel szépségkirálynőnek öltöztünk. Anyukám nem örült, amikor meglátta, hogy az ő tinédzserkori ruháiban vagy nagymamánk kombinéjában, teljes sminkben vonulunk a folyosón – idézi fel nevetve a szépségipar leleményei iránti korai vonzalmát.

Kis Gabriella életét a nőiesség és a gyógyítás iránti vágy határozza meg. Gyerekként is szeretett sebeket ellátni, sosem zavarta vér látványa. Családja birkákat tartott, ő pedig boldogan segédkezett az oltásban és az ellésekkor is. Általános iskolában már elsősegélynyújtó tanfolyamra és versenyekre is járt, egyértelmű volt az is, hogy egészségügyi szakközépbe fog járni.

El is kezdte tanulmányait, második osztályos korában azonban az élet közbeszólt. 2011-ben nyirokmirigy-daganatot diagnosztizáltak nála. – Már az első iskolai év végén csomók jelentek meg a nyakamon. A háziorvos azt mondta, valószínűleg csak egy megfázás miatt nagyobbodtak meg a nyirokcsomóim, ne aggódjak. De csak nem javult, sőt tüdőgyulladásom is lett. Bekerültem a kórházba, ahol biopsziát vettek tőlem, ami sajnos rossz eredményt hozott. Ezután kezdődhetett csak el a kezelés.

Gabriella 2011 októberében kezdett el kemoterápiára járni. Nagyon megviselték a mellékhatások és az is, hogy ritkán és akkor is csak maszkban mehetett ki az utcára. Halasztania kellett az iskolában, de ma már úgy látja, ez kis ár volt azért, hogy 2012 áprilisára eltűntek a nyakáról a daganatok, és azóta sem tértek vissza. – Lassan már csak évente kell kontrollra mennem, aminek nagyon örülök. Most már szívesen beszélek a betegségről, de amikor éppen benne voltam, nem volt könnyű, ha erről kérdeztek.

Gabriellában saját harca alatt tudatosult, mennyire fontos egy ilyen kiszolgáltatott helyzetben, hogy valaki folyamatosan támogassa az embert. – Nem tudtam még mosdóra sem kimenni, olyan gyenge voltam, és ha nincsenek a szüleim, nem tudom mihez kezdtem volna. Ezért is akartam ápolónak állni, aki az orvossal ellentétben folyamatosan a beteg mellett van, lelki támas is nyújtva.

Gabriella két éve végzett segédápolóként. Rögtön tudta, hogy nem akar Zentán elhelyezkedni. Amellett, hogy magyarok között szeretett volna élni, úgy tudta, a munkaköréért járó fizetés sokkal alacsonyabb odahaza, mint Szegeden. Bár tisztában van az azzal, hogy külföldön többet is kereshetne, mégsem akar messzire menni, mindenképp a családja közelében maradna. – A szüleimne bármikor szükségük lehet rám. Nem tudnám megemészteni, ha a nagy távolság miatt nem tudnék mihamarabb ott teremni mellettük – mondja. Így esett a választása a szülővárosától ötvenhárom kilométerre fekvő Szegedre.

„Valószínűleg az ápolói munkára szenteltem!”

Fotó: Végh László / Magyar Nemzet

Gabriella szinte szerelmes a munkájába. Azt mondja, a szegedi körülmények ámulatba ejtették, olyan modern orvosi eszközöket látott, amelyeket otthon soha. Gabriella ezért úgy döntött, hogy bár nincs meghirdetett felvétel, önéletrajzával bejelentkezik a város összes kórházába. Kisvártatva felvették a Szegedi Sebészeti Klinikára. – Nálunk Zentán legfeljebb egy traktor ment el egész éjjel a házunk előtt, síri csend volt, nyugalom. A tájékozódás nehézségei mellett a városi zajt volt a legnehezebb megszoknom itt. Szeged még nagyjából élhető számomra, de Budapesten nagyon furcsa volt, hogy Google-térképet kell használnom ahhoz, hogy eljussak valahova. Megszoktam, hogy a lakóhelyem minden zegét-zugát ismerem, gyalog bejárok mindent. Itt ez képtelenség – mondja. Gabriella heti öt napot dolgozik napi tizenkét órában, de ezt a szépségkirálynői teendők miatt három napra kellett csökkenteni. A főnővér szerencsére rugalmasnak bizonyult – tette hozzá.

Gabriellát általában szeretik a betegek, de azt mondja, néha muszáj szigorúnak lennie, különben káoszba fulladna az ellátás. Ezt csak néhányan nem viselik jól, a többség hálás a rendért és a fegyelemért. Amikor arról kérdezem, hogy mit szól a magyar egészségügyet érő kemény kritikákhoz, szerényen válaszol. – Én csak arról tudok nyilatkozni, amit itt látok. Nálunk jók az orvosok, remek az ellátás, és mi is nagyon szeretünk dolgozni. Nem jártam a többi kórházban, így ebben a kérdésben nem tudok határozott véleményt formálni.

Gabriella arra számított egyébként, hogy a végül közönségdíjjal jutalmazott lány lesz a Nemzet Szépe. Nagyon boldog volt, amikor ő lett a győztes, mert régóta erről álmodott. – Ezen a versenyen nem csak az indulók külsejét osztályozzák, jóval több területen mérik a versenyzők képességeit. Az érdeklődési kör, a tájékozottság és a nemzeti öntudat is fontosak.

– Örültem, hogy nem csak annyiból áll az egész, hogy vonulok, vagy bikiniben mutogatom magamat.

A Nemzet Szépe versenyen indulóknál kizáró ok egyébként a tetoválás és a plasztikai műtét is. A fő a természetesség.

Gabriella a verseny során sem tudott szabadulni a hivatásától. A felkészítő táborban különféle termékeket kellett minél jobb reklámszöveggel értékesíteniük. Ő egy doboz gyógyszert húzott ki a zsákból. – Mit is mondhatnék? Valószínűleg erre a szakmára születtem! – zárja szavait egy széles mosollyal.

rák | A Nemzet Szépe | Kis Gabriella

HERCZEG SZONJA A szerző további cikkei »

A szerző újságíró, a Magyar Nemzet Magazin állandó munkatársa.

Levél a szerzőnek

A szerző Facebook-oldala

A szerző cikkei RSS-en